

DOBOȘI, ANDREI

n. 14 februarie 1875, Vama, jud. Satu Mare

d. 12 iunie 1955, Cluj

A fost fiul lui Petru Doboși, paroh greco-catolic local, și al Anei Pop. Provenea dintr-o familie cu tradiție în profesia de avocat. Acesta a fost și motivul pentru care se înscrie la Facultatea de Drept la Târgu Mureș unde își finalizează studiile la 13 noiembrie 1903.

S-a stabilit la Satu Mare unde a profesat ca avocat. În tot acest timp, până în anul 1918, s-a implicat în viața politică, participând la toate acțiunile politice și culturale românești. A fost membru al Partidului Național Român, dar și membru al Despărțământului Sătmar al Astrei.

Momentul de ascensiune în cariera de avocat a avut loc în anul 1913, în celebrul caz „procesul moftinenilor” de la Satu Mare, unde a figurat ca avocat al apărării părintelui Gheorghe Mureșan și a celorlalți acuzați împotriva Episcopiei de Hajdudorog.

În toamna anului 1918 a participat la acțiunile care trebuiau să pregătească Marea Adunare de la Alba Iulia din 1 decembrie 1918. În acest sens a fost ales, alături de alți politicieni români sătmăreni, membru în biroul Consiliului Național Român din Satu Mare.

Începând cu anul 1926, după ce Partidul Național Român a fuzionat cu Partidul Țărănesc al lui Ion Mihalache, a continuat să rămână membru al noii formațiuni politice, Partidul Național Țărănesc.

În perioada interbelică a deținut mai multe funcții publice, printre care și aceea de deputat de Satu Mare sau de pildă de prefect între 15 noiembrie 1928-24 aprilie 1931. S-a implicat în viața politică a României Mari fapt pentru care în 15 decembrie 1938 numele lui s-a aflat printre semnatarii „Memorandului românilor din Ardeal” semnând dezacordul lor față de politica autoritară a lui Carol al II-lea. Odată cu evenimentele aferente anului 1940, Andrei Doboși s-a mutat împreună cu soția sa, Maria Ghita lângă Luduș, la Bogota (județul Mureș).

Regimul comunist i-a confiscat întreaga avere în anul 1949, inclusiv imobilul din Satu Mare cunoscut sub numele de „palatul Doboși”.

Datorită activității sale fructuoase și pentru merite deosebite a fost decorat în anul 1930 cu ordinul „Steaua României” în grad de ofițer, fiind și propus pentru ordinul „Ferdinand I”.

A decedat în Cluj aflându-se în locuința fiului său din oraș, la vârsta de 80 de ani.